

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

της Σωτηρούλλας Μακρή

Νοστάλησα το σπίτι μου
σ' εκείνο το μικρό χωριό
με τις στενές τις στράτες.
πούχε τη γη της λεμονιάς
και της ελιάς τις χάρες.
Στη γειτονιά μου την παλιά
η γέρικη βεηλανιδιά
με το μικρό ξωκλήσι
εκεί που παίζαμε παιδιά
που έκτιζαν την άνοιξη
τα χειριδόνια μια φωλιά.

Νοστάλησα το σπίτι μου,
το σπίτι μου το χαμηλό
που ασπρόγιαζε η μάνα μου
σιμά στο πανηγύρι,
με την πηλατειά κληματαριά
και στην αυλή το φούρνο,
το γιασεμί στην ξώπορτα

τα κρίνα μες τις γηλάστρες
και το νερό στ' αυλάκι του
μουρμούριζε τις νύχτες,
πότιζε το βασιλικό
που μού διωχνε τις πίκρες.

Νοστάλησα το σπίτι μου
που μύριζε λεμονανθό
κι Ανάσταση ο Απρίλης
μα στέκω κι αγναντεύω το
στην άκρη κάθε δείλη
και πάλη αγναντεύω το...
Θαρρώ θε να τ' αγγίξω
Κι αν αγναντέψω το πρωί,
νομίζω θα τ' ανοίξω.

Νέο Χωριό Κυθρέας.